

Νέες εισαγωγές στη Δανειστική Βιβλιοθήκη μας Νο.35

Τώρα, όσοι πιστοί του βιβλίου θα ενημερώνεστε, όλο το χρόνο, για τα βιβλία που μπαίνουν από την Επιλογή στη Δανειστική Βιβλιοθήκη της Λέσχης μας και στο Πολιτιστικό Βιβλιοπωλείο της. Νέες και παλιές εκδόσεις αξιόλογων πάντα βιβλίων, είναι στη διάθεσή σας για να περάσετε ποιοτικές ώρες μαζί τους. Βιβλία με μόνιμη, διαχρονική αξία, γι' αναγνώστες που νιώθουν ότι ο πολιτισμός γεννιέται και προκόβει μαζί με την αθάνατη ψυχή και το αιώνιο πνεύμα – όχι με τη μόδα!

Ο τετραψήφιος ποιοτικός αριθμός βιβλίου π. χ. 5 3 4 0 δίπλα στον κωδικό του βιβλίου, σημαίνει:

1^ο ψηφίο: περιεχόμενο 2^ο: τέχνη λόγου 3^ο: ποιότητα έκδοσης 4^ο: εικονογράφηση.

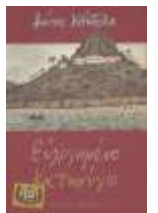
5= άριστο, 4= πολύ καλό, 3= καλό, 2= μέτριο, 1= κακό, 0= δεν έχει εικονογράφηση.

Τα εμπνευσμένα βιβλία έχουν έναν ή δύο αστερίσκους.

Εκατό καλύτερα Ελληνικά ποιήματα, Διάφοροι, ΑΝΘ.ΕΛΝ.- Α 4Π412- 4530- σ. 184

«Τα Εκατό Καλύτερα Ελληνικά Ποιήματα» (εκδ. Γλάρος), με όσες δυσκολίες παρουσιάζει μια ανθολόγηση, αποτελούν, όπως ο ίδιος ο ανθολόγος σημειώνει, «μια χρυσή ποιητική γραμμή από ποιήματα που μας άγγιξαν σε διαφορετικές στιγμές της ζωής μας». Τις στιγμές αυτές αναπολούμε ξαναδιαβάζοντάς τα.

Ευλογημένο καταφύγιο, Φώτης Κόντογλου, ΔΚΜ.ΠΛΤ.- Β 8Κ820- 4550- σ. 374

Η συλλογή αυτή κειμένων, βαθύτατα ανθρώπινη, στέλνει μηνύματα αγάπης και ειρήνης στον ταραγμένο άνθρωπο του 20ού αιώνα. Τον καλεί να ελευθερώσει την ψυχή του από τα πάθη του εγωισμού, της πλεονεξίας, της ματαιοδοξίας και του φθόνου και να αναζητήσει την εσωτερική χαρά, που είναι ο καρπός της αγάπης.

Ο Γλάρος Ιωνάθαν, Ρίτσαρντ Μπαχ, ΝΒΛ.ΑΛΓ.- Α 1Δ803 **- 5543- σ. 144

Ο Γλάρος Ιωνάθαν δεν είναι ένα απλό πουλί που μαθαίνει να πετά και θαμπώνεται από τη μαγεία των αιθέρων. «Είναι ένα βιβλίο που γκρεμίζει θεσμούς, αμφισβητεί αξίες, κηρύσσει το αχαλίνωτο πάθος της ελευθερίας», είχε πει ένας παπάς από την Καλιφόρνια. Κι ένας άλλος ιερωμένος το σύστησε στους ενορίτες του σαν «ευαγγέλιο ψυχικής ανάτασης». Ο καθένας όμως, μπορεί ν' ανακαλύψει στο γλάρο Ιωνάθαν τη δική του ψυχή, το δικό του κόσμο...

Εμείς οι ζωντανοί, Άυν Ραντ, ΜΘΣ.ΥΠΞ.- Β 1Υ726 *- 4540- σ. 593

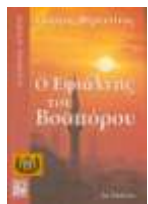
Αριστουργηματικό μυθιστόρημα για την υπέρτατη αξία της ανθρώπινης ζωής. Μετά την Οκτωβριανή επανάσταση στη Ρωσία, χρόνια δύσκολα, σκληρά, με νωπές ακόμα τις πληγές και τα μίσση του πολέμου, τρεις άνθρωποι μπλέκονται σ' ένα συγκλονιστικό τρίγωνο έρωτα και πάθους. Μέσα στη θύελλα των γεγονότων, οι νέοι αυτοί συγκρούονται με τη φοβερή πραγματικότητα σε έναν αγώνα ζωής, επιβίωσης και ευτυχίας, αγώνα απίθανα τραγικό, με εξάρσεις, καταστροφές, μικρότητες, αλλά και αφάνταστο μεγαλείο.

Η κλέφτρα των βιβλίων, Μάρκος Ζούσακ, ΜΘΣ.ΚΝΝ.- Β 1Μ1952- 5540- σ. 612

Ένα εξαιρετικό κοινωνικό μυθιστόρημα του Μ. Ζ., που χωρίς μεγαλόφωνα κηρύγματα μιλάει για την αγάπη για τα βιβλία, για την ειρήνη, για τον άνθρωπο. Κάτω από την καθημερινή απειλή του πολέμου τα βιβλία που κλέβει η μικρή Λιζέλ θα κρατήσουν συντροφιά

σε εκείνη, στις περιπέτειες της, ακόμη και στον κυνηγημένο Εβραίο φίλο της, που φιλοξενείται στο υπόγειο του σπιτιού των θετών γονιών της. Τα βιβλία θα τη βοηθήσουν να ξεπεράσει τους φόβους της, μέσα από αυτά θα μάθει τις λέξεις για παρηγοριά. Μια ιδέα πρωτότυπη, αλλά και συμβολική, είναι το γεγονός ότι αφηγητής της ιστορίας είναι ο Θάνατος, κάτι που ο αναγνώστης αντιλαμβάνεται από τις πρώτες κιόλας σελίδες. Ο Θάνατος του Ζούσακ, όμως, είναι ευαίσθητος, λυπάται αυτούς που αναγκάζεται να μεταφέρει. Πρόκειται, λοιπόν, για μια μαγική ιστορία μέσα στην ιστορία, δοσμένη με τις κατάλληλες δόσεις χιούμορ, ανθρωπιάς, μελαγχολίας και ρεαλισμού.

Ο εφιάλης του Βοσπόρου, Γ. Φερεντίνος, ΔΓΣ.ΠΡΛ.- Β 2Δ1921- 5440- σ. 330

Μεγανήσι, Λευκάδα... Ένα βραχονήσι που αιώνες τώρα, ταξιδεύει στον απόηχο της Σαπφικής λύρας... Σκληροί Καραβάνθρωποι έζησαν σε τούτο τον τόπο. Φύτρα ξεχωριστή. Μορφές σκαμμένες απ' τον ήλιο και την αρμύρα. Συχνά αφηγητές συγκλονιστικών ιστοριών, που έζησαν οι ίδιοι. Σε τούτο το βιβλίο, ο συγγραφέας Γ. Φ. αφηγείται μια απίστευτη ιστορία, όπως την άκουσε από τον μπάρμπα Γεράσιμο, τον έναν από τους τρεις ριψοκίνδυνους ναυτικούς που κατάφεραν να δραπετεύσουν από τις φυλακές του Μπαϊράμ Πασά της Τουρκίας, επί εποχής Ετζεβίτ. Με ψεύτικες κατηγορίες τους έχωσαν στα μπουντρούμια, κι εκεί μέσα έζησαν για 5 χρόνια στιγμές ανείπωτης φρίκης... Με αποκορύφωμα το Μπαϊράμι, τη μεγάλη ετήσια γιορτή, όπου ο Τούρκος Υπουργός Δικαιοσύνης, ένα όρθιο ξεστίπωτο γουρούνι, ερχόταν για επιθεώρηση. Εκεί, φάτσα στον κύριο Υπουργό, βάζαν τα φυλακισμένα παιδάκια με το χαμένο βλέμμα... Μισόγυμνα, σκελετωμένα, και δε ρώτησε ποτέ ο άθλιος, ποιός θεομπαίχτης δικαστής έστειλε μέσα σ' εκείνον τον οχετό τον ανθό από τα νιάτα της πατρίδας του... Αλλά και η δική μας πατρίδα, πνιγμένη στην εγκληματική αδράνεια της γραφειοκρατίας, με μια πρεσβεία άχρηστη, έκανε τους παράνομα φυλακισμένους να ζήσουν στο πετσί τους όλο τον παρεισακτικό κηφηνισμό της, έως σήψεως... Μια αληθινή ιστορία, που με την πένα του Γ. Φ. οδηγεί σε πλήρη δικαίωση όσους επιμένουν να μάχονται κόντρα στην ταπείνωση και τον διασυρμό του ανθρώπου, απανταχού γης.

Χορός μεταμφιεσμένων, Μάρω Βαμβουνάκη, ΑΡΘ.ΨΧΛ- Β 7Ψ1884- 4440- σ. 290

Η Μ. Β. γράφει ένα ψυχολογικό μυθιστόρημα για τη μεταμφίεση και τις προεκτάσεις της στο σήμερα, ορμώμενη από τη γοητεία που ασκεί πάνω της αυτή η γιορτή του παρελθόντος – οι λεγόμενοι χοροί των μεταμφιεσμένων. Οι καλεσμένοι στους χορούς αυτούς είχαν τη δυνατότητα να γευτούν για λίγο τη χαρά της απόλυτης ελευθερίας του να γίνεις αυτό που ονειρεύεσαι, να γίνεις κάτι «άλλο» από τον εαυτό σου. Για να γίνεις, όμως, κάτι διαφορετικό, πρέπει να συνειδητοποιείς ποιός στ' αλήθεια είσαι. Στα πλαίσια αυτά, αντιδιαστέλλει την ποιητική διάσταση της μεταμφίεσης του παρελθόντος με τη μεταμφίεση του σήμερα, που αποτελεί μια επιφανειακή συνήθεια ως αποκριατικό έθιμο και κυρίως έναν εξαναγκασμό, αν αναλογιστεί κανείς πως λίγο πολύ όλοι μας βάζουμε τους εαυτούς μας σε μια κατάσταση διαρκούς μεταμφίεσης, ώστε να επιβιώσουμε σε μια κοινωνία που θέλει να μας επιβάλλει την υποκρισία, τη σύγχυση ταυτότητας, την απουσία κέντρου ζωής.

Το βιβλίο δεν είναι μόνο ένα αναντικατάστατο όργανο παιδείας, είναι και ο προσηνέστερος τρόπος ψυχαγωγίας.

I. Μ. Παναγιωτόπουλος

Περισσότερα στο www.elbi.gr